

— Кой е крадецът?! Кой е крадецът?! — Викаше извън себе си той. Хрътката реवेशе страшно. Въ тая минута влѣзе учителѣтъ.

— Какво се е случило тамъ? извика той.

Припахме по мѣстата си. Дежурниятъ стоеше тамъ цѣлъ блѣдъ и разтреперенъ.

— Шишко... Златко Николовъ открадналъ хлѣба на Алексовъ Слави...

— Не, не! — Азъ не съмъ крадеца! — гордо и страшно извика Шишко като се изправи. — Ала учителѣтъ и не дочака: той приближи и силно замахна къмъ Шишка. — Азъ не съмъ крадецът! — извика тоя пакъ... Азъ цѣлъ день не съмъ ялъ, въ къщи ми не даватъ да ямъ... Баща ми го нѣма тукъ... Но... хлѣба му не съмъ и видѣлъ... не съмъ...

Тукъ Шишко отпусна глава и глухо и грозно зарида.

И той пакъ падна прѣдъ насъ. Отъ тоя день той стана за насъ и тѣпъ, и лѣнивъ, и крадецът. Ние забравихме неговия подвигъ.

Наскоро слѣдъ това се обяви мобилизацията и ние се простихме съ училището, а съ това и съ Шишка, когото не видѣхме вече никога.

III.

Войната бѣше страшна, но славна. Колко страхове и сълзи, Господи! Мама всѣки день и всѣка вечеръ оплакваше татко и двамата ми вуйчовци. Тѣ всички бѣха на бойнитѣ полета. По-малкият ми вуйчо бѣ раненъ въ крака; той ще оздравѣ, но ще остане за винаги куцъ. Ехъ, и колко оронна сакати безъ рѣцѣ и крака срѣщаме изъ улицитѣ. Бѣднитѣ герои! А колко пѣкъ оставиха коститѣ